

A HEGY NEM ENGED EL

Spirituális regény

Csillag Tibor

A hegy nem enged el

Spirituális regény – Nyitott befejezéssel

Csillag Tibor

A hegy nem enged el

Spirituális regény — Nyitott befejezéssel

© Csillag Tibor, 2025

Minden jog fenntartva.

A mű szerzői jogi védelem alatt áll. Bármilyen felhasználása — részlet idézése, másolása, terjesztése, fordítása — kizárólag a szerző előzetes írásbeli engedélyével lehetséges.

Ez a könyv - A Lélek Illata - folytatása.

Az első könyv ismerete ajánlott, de nem szükséges.

Borítóterv: —

Első kiadás: 2025

*Annak, aki mellém állt,
amikor még nem tudtam, merre megyek.*

*Feleségemnek —
aki megtanított arra, hogy az otthon
nem egy hely, hanem egy személy.*

*Lányomnak —
aki minden reggel emlékeztet rá,
hogy a csodák nem a hegyekben laknak.
Hanem a nevetésedben.*

*És mindenkinek, aki egyszer eltévedt —
és rájött, hogy az eltévedés
volt az igazi út.*

Előszó

Az első könyvet egy kertben fejeztem be.

Nem metaforikusan — szó szerint. A kerti széken ültem, a kéziratos lapok az ölemben, és amikor az utolsó mondatot leírtam, felnéztem az égre, és nem tudtam, sírjak-e vagy nevessek. Azt hiszem, mindkettőt csináltam egyszerre, egy kicsit.

A Lélek Illata — Lilla útja volt. Egy nőé, aki a város zajából a csendbe menekült, és rájött, hogy a csend nem menedék, hanem tükör. Az illatok vezették: levendula, rózsa, bazsalikom, neroli. Minden illat egy ajtó volt, és Lilla kinyitotta őket, egyenként, félve és bátran egyszerre.

Amikor a könyv megjelent, sokan írtak nekem.

Nem kritikusok — olvasók. Egyszerű emberek, akik azt mondták: én is így éreztem. Én is elvesztettem magam valamikor. Én is kerestem valamit, aminek nem tudtam a nevét. Ez a visszajelzés volt az, amely elültette bennem a gondolatot: Lilla útja nem ért véget az Illatkert kapujánál.

Csak folytatódott.

* * *

Ez a könyv Erdélyből született.

Volt egy utazásom — nem tervezett, inkább sodródás —, amely elvitt a Torockói-hegység lábához, egy kis fehér falú faluba, ahol az emberek másképp állnak a csendben, mint amit addig ismertem. Nem menekülnek belőle, nem töltik meg, nem ijednek meg tőle. Csak benne vannak, természetesen, mint a kő a hegyoldalban.

Ott értettem meg valamit, amit az első könyvben még csak sejteni lehetett: a természet nem gyógyít. Nem ad választ, nem simogat meg és nem old fel semmit. A természet csak van — régen és csendesen és anélkül, hogy bármit akarna tőlünk. És éppen ebben a semmit sem akarásban rejlik az ereje: mellette az ember végre lehetővé válik arra, hogy saját magával találkozzon.

Lilla is ezt tette.

Elment oda, ahol a hegyek nem engedik el az embert — mert megszeretik. Ahol a kő visszhangoz, az erdő figyel, és a hajnal minden nap újra megkérdezi: készen vagy?

Nem mindig volt készen.

De ment tovább.

* * *

Ebben a könyvben Lilla mélyebbre megy, mint az elsőben.

Nem a térképen — térben talán kevesebbet tesz meg. Hanem belül. Az erdélyi hegyek között szembesül valamivel, amit az illatos kertben még el lehetett tolni: egy régi sebbel, amely addig lapult benne, mint egy kő a folyó fenekén. Látszólag semmi — de az áramlás körülötte.

Talál egy mestert is, aki nem az, akinek látszik. Aki maga is hordoz valamit, évtizedek óta, lezárva. És a találkozásukból valami különös születik: a tanítvány gyógyítja meg a tanítót. Mert a gyógyítás soha nem egyirányú — aki figyel, az is kap valamit. Aki mellé ül valakinek, az is kicsit megtisztul.

Ezt tanultam meg a saját életemben is.

A feleségemtől. A lányomtól. Azoktól az ismeretlen olvasóktól, akik levelet írtak, és megmutatták: nem vagyok egyedül azzal, amit érzek.

* * *

Ezt a könyvet nem útmutatónak szánom.

Inkább ösvénynek — amelyen minden olvasó a saját tempójában halad, és amely nem vezet sehova különösen, csak befelé. Ha csendben olvasod, talán megérezed a hegyi levegőt. A gyanta illatát. Azt a különös, nehéz és mégis könnyű érzést, amely elfog, ha az ember sokáig áll egyedül a természetben, és rájön: nem egyedül van.

Soha nem volt egyedül.

A hegy nem engedte el.

Csillag Tibor

2025

A hegy nem enged el

Spirituális regény – Csillag Tibor

1. fejezet – A határ

A vonat nem sietett.

Ez szokatlan volt. Lilla megszokta, hogy minden siet – a metró, a határidők, a kávé, amely mindig túl forró és mégis túl gyorsan hűl le. De ez a vonat, amely délután indult egy névtelen vidéki állomásról, úgy haladt a dombok között, mintha tudná, hogy nincs hova rohannia. Mintha az út maga is pihenni akarna.

Leült az ablak mellé.

A táska a polcon, a napló az ölében, a vászonzsák a lábánál – benne Éva útravallói: bazsalikom, rózsza, bergamott, vetiver. Az üvegek finoman koccantak egymáshoz a vonatkupé ritmusában, és Lilla hallgatta ezt a hangot. Apró, üveges csengés. Olyan volt, mint egy mondat, amelyet nem szavakkal mondanak.

* * *

Az ablakon túl az ország lassan változott.

Először csak a dombok lettek magasabbak, a fák sűrűbbek. Aztán a falvak ritkábbak – fehérebb falak, mélyebb tornácok, más forma az ablakok keretén. Kis dolgok. Alig észrevehetők. De a bőr érzi, amit a szem nem lát: a levegő más lett.

Nehezebb.

De nem terhes – inkább teljes. Mintha a levegő itt nem folyt volna keresztül a tájon, hanem beleivódott volna. Mintha a hegyek beleszívták volna a századokat, és most visszalélegezték, lassan, türelmesen, ahogy csak az lélegzik, akinek van ideje.

Lilla az ablakhoz nyomta a homlokát.

Az üveg hűvös volt. Ez jó volt.

* * *

A határon a vonat megállt.

Nem sokáig – néhány perc, egy egyenruhás férfi végigment a folyosón, megállt néhány kupénál, bólintott. De ebben a néhány percben valami megtörtént, amit Lilla nem tudott volna megmagyarázni: a mozdulatlanság más volt, mint az állomásokon. Nem várakozás – inkább belépés. Mintha a vonat is tudná, hogy most valamin átkel, és egy pillanatnyi csendre van szükség ehhez.

Kínézett.

A határon túl egy mezőn fehér ló állt, mozdulatlanul, a köd szélén. Nem nézett a vonat felé – csak állt, és a köd körülvette, mintha természetes kerete lenne, amelybe beleszületett.

Lilla nem tudta, miért, de elővette a naplót.

Nem írt semmit. Csak kinyitotta, és nézte az üres lapot. Aztán becsukta.
Elég volt annyit tudni: most kezdődik.

* * *

Erdély nem fogadja az embert.

Inkább beissza.

Ez nem ijesztő — csak más, mint amit Lilla megszokott. A városban minden fogad és taszít egyszerre: reklámok, hangok, arcok, amelyek elmennek egymás mellett anélkül, hogy megérintenék egymást. A tér ott tele van, de az ember mégis üres benne. Itt fordítva volt. A táj ritkán volt, csendes, szinte lakatlan — és mégis valami tele volt benne, valami, aminek Lilla nem tudta a nevét, de a mellkasa ismerte.

A völgyekben köd ült.

Nem a reggeli köd, amely felszáll, ha a nap megérkezik — hanem az a fajta köd, amely otthon van. Amely nem menni akar, hanem maradni, mert tudja, hogy ide tartozik. A fenyők fölötté álltak, sötéten és mozdulatlanul, mint akik régóta figyelik, de nem kérdeznek.

Lilla belélegzett.

A levegőben gyanta volt és nedves föld és valami más — valami, amire nem volt szava. Talán a csend illata. Talán az időé, amely itt nem sietett.

* * *

A kupében rajta kívül egy idős férfi ült, szemben, az újságja fölé hajolva. Nem olvasott — csak tartotta maga előtt, mint egy pajzsot a világ ellen. A csizmáján sár, a kabátján a hegyek pora. Helyileg való volt, ezt Lilla azonnal érezte — nem a ruháiból, hanem abból, ahogy ült: nem feszesen, nem lazán, hanem úgy, ahogy a fa áll a szélben. Gyökeresen.

Egyszer felnézett.

Meglátta Lillát, a zsákját, a naplót az ölében.

– Először jár errefelé? – kérdezte. Nem kíváncsian — inkább csak megállapításként, ahogy az időjárást szokták megállapítani.

– Igen – felelte Lilla.

A férfi bólintott, mintha ez megerősített volna valamit, amit már tudott.

– A hegyek megérzik – mondta. – Ha valaki először jön. Másképp nézik.

– Hogyan nézik?

A férfi egy pillanatig gondolkodott. Vagy nem gondolkodott — csak várt, hogy a szavak megérkezzenek a saját idejükben.

– Figyelmesebben – mondta végül. – Az ismerőst már nem kell annyira figyelni.

Aztán visszaemelte az újságját.

A beszélgetés véget ért – de valami benne maradt a levegőben, mint az illat, amely akkor is ott van, ha a forrása már eltűnt.

* * *

Alkonyodott, mire a vonat beért az állomásra.

A peronon kevesen voltak. Egy asszony kosárral, egy fiú kerékpárral, két katona cigarettával. A lámpaoszlopok sárgán égtek, és a fényük nem fehér volt, mint a városban, hanem meleg – olyan, mintha nem villanykörte lenne bennük, hanem parázs.

Lilla levette a táskát a polcról.

A vászonzsákban az üvegek megint összekoccantak – ugyanaz az apró, üveges hang. De most más volt a jelentése. Nem búcsú – érkezés.

Kilépett a vagonból.

A levegő az arcába csapott – hidegebb, mint számított rá, de nem kellemetlen. Éles és tiszta, tele azzal a névtelen valamivel, amely már a vonaton is ott volt, de most teljesebb volt, most minden irányból jött egyszerre: a hegyekről, az erdőkből, a nedves kövekről, a fákról, amelyek a peron végén sötétben álltak és nem mozdultak.

Megállt.

Nem azért, mert nem tudta, merre menjen.

Hanem azért, mert egy pillanatig csak állni akart – itt, ezen a peronon, ebben a levegőben – és hagyni, hogy az érkezés valóságos legyen. Nem gondolatban, nem tervben. Testben. Talppal a kövön, tüdővel a hegyi levegőben, bőrrel a hidegben.

A mögötte lévő vonat lassan elindult.

Lilla nem fordult vissza.

* * *

Az állomás épületéből egy vén asszony jött ki, diót árult papírzaeszkóban. Megállt Lilla előtt, és megnézte – lassan, fentről lefelé, nem illetlenül, hanem azzal az egyszerű figyelemmel, amellyel az idős emberek néznek, akik már nem félnek attól, hogy látják őket nézni.

– Messziről jött – állapította meg.

– Igen – mondta Lilla.

– Egy kertből – tette hozzá, mert ez volt az igazság, és itt, ezen a peronon, az igazság egyszerűnek tűnt.

Az asszony egy pillanatig csak nézte. Aztán a kezébe nyomott egy zacskó diót, és nem kért érte semmit.

– Első éjszaka nehéz szokni a csendhez – mondta. – De aztán az ember rájön, hogy mindig is ezt akarta hallani.

Elindult vissza az épület felé.

Lilla a dióval a kezében állt, és nézte, ahogy az asszony eltűnik az ajtóban. Aztán felnézett.

A hegyek a város fölött álltak, sötéten és csendesen, körvonaluk a szürkülő égen éles volt, mint egy kézírás, amelyet valaki régen vetett papírra, és amely azóta sem fakult.

Lilla elolvasta.

Nem értette minden szavát.

De tudta: ide kellett jönnie.

* * *

Este, a szállásán — egy egyszerű szoba, fehér fal, tarka pokróc, az ablakban muskátli — kinyitotta a naplót.

A lap tetején csak ennyit írt:

„Ma átléptem egy határt. Nem tudom még, melyiket.”

Aztán letette a tollat, és kihunyt a lámpa.

Az ablakon túl a hegyek sötétben álltak.

De a sötétjük nem volt ijesztő — inkább olyan, mint a csukott szem: nem üres, hanem befelé forduló. Teli valamivel, ami fénynél nem látszik.

Lilla belélegzett.

Fenyőgyanta és nedves kő és az éjszaka saját, névtelen illata.

Elaludt.

A hegyek nem mozdultak.

De figyeltek.

A történet itt még csak most kezdődik...

A teljes regény elérhető e-book és nyomtatott formában:

www.csillag-tibor.com/konyveim